

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேசிகாய நம:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

கோதையின் குறிப்பு

—ஸ்ரீமதுபயவே. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A.B.L.,

பாகவத திருப்பள்ளி யெழுச்சி

எம்பெருமானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்த (நித்திரையினின் றெழுப்ப)ப் பல அன்பர்கள் பாசரம் பாடியிருக்கிறார்கள். எம்பெருமானடியார்சளைத் துயிலெழுப்பப் பாடலமைத்தவர்கள் சிலரே. அவர்களுள் முக்கிய ஸ்தானம் ஆண்டாளுடையது. திருப்பாவையின் 6 முதல் 15 வரையுள்ள பாசரங்களின் தனி அழகையும் சிறப்பையும் அறிபாதாரிலர்.

அப் பத்துப் பாசுரங்களாலே ஆண்டாள் தனது தோழிமார்சளுள் பதின் மரை தனித்தனி எழுப்புவதாகப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. திருப்பாவைக்கு வியாக்யானமிட்டருளியோடும்—இன்றளவும் பொருள் கூறி வருவோருங் கூட ஒவ்வோர் பாசுரத்தால் ஒவ்வோர் ஆழ்வாரைக் குறிக்கும்படி அப்பாசுரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்று அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது ஆண்டாள் கருத்தே தானா? சில ஆழ்வார்கள் அப்பொழுது அவதரியாமலிருக்க அவர்களையும் குறித்துப் பாடியிருப்பதாகச் சொல்வது ஸப்பாவிதமா? என்று சிலர் ஸந்தேஹிக் கக் கேட்டிருக்கிறேன். அவையெல்லாம் வீண் ஆராய்ச்சி யென்றே சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், ஆக்கியோள் கருத்தும் குறிப்பும் இவ் வண்ணம் இருந்திரா விடினும் நூலில் அமைந்துள்ள சொற்கள் எவ்வளவு பொருள்களைத் தரவல்லன என்பதை ஆராய்ந்து பொருள் கொள்வதும் இலக்கிய முறை. ஒரு நிஷாதவேடனை நிஷேதிக்கப் பேசிய “மா நிஷாத” என்ற வாய்மீகி மஹரிஷியின் சொல் “திரு மாலே” என்று பொருள் தரக் கண்டு கவியும் நாமும் களிக்கிறோம். அதுபோலவே ஆண்டாளுடைய இப்பாசுரங்கள் பல இனிமையான பொருள்களைத் தந்து பல அழகான காட்சிகளை நம் மனக்கண்முன் சித்திரிப்பன உள்ளுறை பொருளை ஆழ்ந் தனுபவிக்க புதிய அர்த்தங்களைக் கொடுப்பது தானே உயர்ந்த காவியத்திற்கு அறிகுறி. யாதொரு முரண்பாடில்லாமல் சொல்லும் பொருளுமொக்க நின்று அர்த்தங்கள். அமையும்போது அவைகளைப் பார்க்கவும் கொள்ளவும் மறுப்பது ரஸிகர்கள் செய்வதென்றன்று.

எந்தப் பாசுரம் எந்த ஆழ்வாரைக் குறிக்கிறது என்ற விஷயத்தில் வெகு வாக அபிப்பிராய பேதம் காண்கிறது. அவரவர்கள் அனுபவத்துக்கும் ஆராய்ச்சிக்கு மிணங்கப் பலவாக நிர்ந்தேசம் ஏற்படுவது எஹஜமே. இம்மாதிரி விஷயங் களில் எவரும் துணிந்து இந்த யோசனைதான் சரி, இது தவறு என்று உறுதியாகக் கூற முடியாது. எந்த நிர்வாஹம் வெகு ஸங்கதமாயும் வெகு அனுபவ ஹேதுவாயு மிருக்கிறதோ அதையே அவரவர் ஏற்றுக்கொள்வது இயல்பு.

சென்ற சில வருஷங்களாக அடியேன் கற்றதையும் கேட்டதையும் கொண்டும் இந்தப் பாசுரங்களை அடியேன் சிற்றறிவுக்கு எட்டிவாறு அனுபவித்த ரீதியைக் கொண்டும் இது விஷயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். அதாவது முறையே பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடிகள், பெரியாழ்வார், குலசேகரப் பெருமாள், திருப்பாவை யின் 6 முதல் 15 பாசுரங்கள் குறிக்கின்றன என்பதே. எவ்வகையில் யோசித்து இவ்வண்ணம் வகுத்திருக்கிறேன் என்பதைக் காட்ட ஒரு பாசுரத்தை எடுத்துக் கொண்டு இங்கே சுருக்கமாக விளம்ப விரும்புகிறேன்.

“உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்
செங்கழுதீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய் கூம்பினகாண்
செங்கல் பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர்
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போதந்தார்
எங்களை முன்னமெழுப்புவான் வாய் பேசும்
நங்காய்! எழுந்திராய் நாணாதாய்! நாவுடையாய்!
சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன்
பங்கயக் கண்ணனைப் பாடு, ஏல் ஓர் எம்பாவாய்,,

இது 14-ம் பாட்டு. நம்மாழ்வார் விஷயம் என்று மேலே சொன்னேன். எங்ஙனே யென்னிவ்:

ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் தோழியை விளிக்கும் சொல்லோ சொற்களோ அமைந்திருக்கின்றன வாதலால் அவைகளைக்கொண்டு யோசிப்பது முறை. இப் பாசுரத்தில் மூன்று விளிச் சொற்கள் அமைந்திருக்கின்றன, நங்காய், நாணாதாய், நாவுடையாய் என்று. பாசுரத்தின் முற்பாதியால் பொழுது புலர்ந்தது என்பதற்கான ஏதுக்களைக் கூறிப் பிற்பாதியால் அந்தத்தோழியின் குணங்களைக் காட்ட வல்ல சொற்கள் கொண்டு அவளை வருணிக்கிறாள் ஆண்டாள்.

நங்காய் என்றால் பூர்ணையே. சிறந்தவளே யென்று பொருள். ஏனைய ஆழ்வார்கள் அங்கங்களாயும் நம்மாழ்வார் அங்கியாயு மிருப்பவர் என்னுமளவில் இவர் சிரேஷ்டர் என்றல்லவோ வைஷ்ணவர்கள் இவரது நீகையை அறிந்திருக்கும்படி! அதைத்தான் "எங்களை முன்ன பெழுப்புவான் வாய் பேசும்" என்று குறிப்பாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எங்களுக்கு சரீரி (ஆத்ம) ஸ்தானத்தில் உள்ள நீ எழுந்த பின்னரே யன்றோ நாங்கள் எழுந்திருக்க வல்லோம்? அப்படி யிருக்க நாங்கள் உணரவும் நீ உணராதிருப்பதே என்று இடித்தக் காட்டுகிறார் சுவாமிமாமுனிவர் இப் பாசுரத்திற்கு "இவைபெல்லாவற்றுக்கும் தானேகடவளாய் எல்லாரையும் தானே எழுப்புவதாகச் சொல்லி வைத்து அது செய்யாதே உறங்குகிறாள் ளொருத்தியை எழுப்புகிறார்கள்" என்று ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் அழகிய அவதாரிசை. ஆழ்வார்களுக்குள் தலைமை வஹிக்க சடகோபனுக்கல்லது யாருக்கு உரிமை? ஆகவே 'நங்காய்' என்ற சொல்லைக்கொண்டு நம்மாழ்வாரைக்கொள்வதுயுக்தமே.

நாணாதாய்—ஆழ்வார்களுள் நாயிகா பாவ மடையா துபோனவர்கள் சிலர். பிரேமம் முதிர்ந்து பெண்ணுடையுடுத்துப் பெண் பேச்சில் ஓழிந்தவர்களுள்ளும் நாணைத் துறக்கத் துணிந்தவர் நம்மாழ்வாரொருவரே. ("நாணியினி யோர் கரும மில்லை" என்று பேசிய ஆண்டாள் பெண்ணாகவே பிறந்தவளாகையால் அவளை விட்டுப் பிறரையே இங்கே பேசுவது) நாண் மட மச்சம் நமக்கிங்கில்லை யென்று மட்டும் பேசக் கூற்று மடலெடுக்க முன்வந்த மங்கை மன்னையும் பிற்படுத்தி நம்மாழ்வார் பல விடங்களில் நாண் துறந்தமைக்கும் பாசுரமிட்டிருட்டதை நோக்கின். "நாணாதாய்" என்ற சொல் நம்மாழ்வாருக்கே பொருந்தம் என்று திடமாய்ச் சொல்லலாம். "மாசறு சோதி" யென்னும் திருவாய்மொழி (5. 3) முழுதும் ஆழ்வாரது நாண் துறந்த செயல்களையும் எண்ணங்களையும் காட்டுகின்றன. தென்திருப்பேரை எம்பெருமானிடத்துக் காதல் மிகுத்து "நாணும் நிறையுமிழந்துப்" "நகரமும் நாடும் பிறவும் தேர்வேன் நானெனக்கில்லை" யெனப் பேசியும், கொடிய மதிள் தென்குளந்தை வண்குட பால் நின்ற மாயக் கூத்தன் பச்சல் "ஞாலமறிப்ப பழி சுமந்தேன் இனி நாணித்தானென்" என்றும் அத் "தேவபிராற்கு என் நிறை வினோடு நாண்கொடுத்தேன் இனி யென் கொடுக்கேன்" என்று அலமந்தும் பல படியாகத் தாம் லஜையை விடுத்து நின்றதைப் பாடுகிறார். தானான தன்மையிலியே "நாணமில்லாச் சிறு தகையேன நாணிங்கலற்று தென் டேணி வாணோர்" காண மாட்டாப் பீடுடை அப்டனையே" என்று பாடியவராதலால் இவரையன்றி நாணாதாய் என்ற சொல் எந்த ஆழ்வாரைக் குறிக்க வல்லது?

நாவுடையாய்—நம்மாழ்வாருடைய நாவின் பெருமை தமிழ் உலகம் முற்றும் பரவியுள்ளது. “என் நாவிலின்கவி யான் ஒருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்று ஆழ்வார் தாமே பாராட்டுமளவில் பெருமை வாய்ந்தது அந்நா. கோச்சோழனுக்கும் பல்லவர்கோனுக்கும் பாடலைப் பகிர்ந்து கொடுத்த திருமங்கை யாழ்வாரும் கூட நம்மாழ்வாரைப் போலத் தம் நா காக்கவில்லை யென்று தோன்றுகிறதன்றோ? ஆகவே தான் பின்புள்ளார்களெல்லாம் நம்மாழ்வாரின் நாவின் ஏற்றத்தை மறவாது பாடியிருக்கிறார்கள். பிள்ளைப் பெருமானையங்கார், “மறைப் பாற்கடலைத் திரு நாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து” என்று ஆழ்வார் செய்த உபகாரத்தைப் புகழுங்கால் பாடுகிறார். நிகமாந்த மஹா தேசிகன் பெருமாள் திருவடிசளுக்குப் பல பெருமைகள் நிற்க, “அணிகுருகை நகர் முனிவர் நாவுக்கமைந்தன” (நம்மாழ்வார் திருநாவால் பாசரம் பாடப் பெற்றிமையுடையன) என்பதைத் தனிப்படப் பாடுகிறார். ஆழ்வார் “என்னுடை நாவினுளானே” (1.9.9.) என்றும் “என் நா முதல் வந்து புகுந்து” (7.9.3) என்றும் பாடி, தம் நாவில் அமைந்தான் எம்பெருமான் என்று பாட, அதை மாற்றி பெரிய பெருமாள் மெய்ம் பலர்ப்பதங்கள் இவ்வாழ்வார் நாவுக்கு விஷயமாய் அமைந்தனவென்பது அவ் வடி சளுக்கோரேற்றம் என்று ஆசார்ய வள்ளல் காட்டு மழகு ஆழ்வார் பெருமையை ஒருடடி உயர்த்தி வைக்கின்ற தன்றோ! ஆகவேதான் நம்மாழ்வாருக்கு, நாவீறுடைய பிரான்” என்று திருநாமம். இன்றளவும் அந் நாமத்தைச் சொல்லித்தான் அரங்க நகரப்பன் இவருக்கு அருளிப் பாடிடுவது. அரங்கனுக்கே மாலையிட்ட ஆண்டாளும் அந்நாமத்தை உள்ளத்துக்கொண்டு நாவுடையாய் என்று நம் சடகோடனையே கூப்பிடுகிறாள் என்றால் இதில் என்ன தவறு?

பாசரத்தின் ஆருவது வரியில் அமைந்த விளிச் சொற்கள் மூன்றும் நம்மாழ்வார் விஷயமாகப் பொருள்கொள்ளப் பொருத்த முடையனவென்பதை 7, 8-வது அடிகளில் செய்யப்பட்ட வேண்டுகோள் உறுதிப்படுத்துகிறது. இந்தத் தோழியை நோக்கி, “சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன், பங்கயக் கண்ணனைப் பாடு” என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறாள் ஆண்டாள். இதை மட்டும் இவளிடத்துக் கேட்ட படியால் இதில் ஒரு தனிப்பட்ட இன்பம் இவளிடத்தில் இருக்க வேண்டும். இது ஒரு அடையாளம். இதையிட்டு அருளிச் செயலை முற்றும் ஒரு முறை பார்த்தோமானால் “சங்கு, சக்கரம், தாமரைக்கண்” என்ற இந்த வரிசையை வேறு ஆழ்வார் நியமேன அனுபவித்ததாகக் காணோம். நம்மாழ்வாரோ பன்முறை இப்படியே வரிசையிட்டுப் பாடியிருக்கிறார். “சங்கினோடும் நேமியோடும் தாமரைத் சண்களோடும்” (5.5.1) “தவளவொண் சங்கு சக்கர மென்றும் தாமரைத் தடங்கண் என்றும்” (6.5.1.) “சங்கு சக்கரங்களென்று கை கூப்பும் தாமரைக் கண்ணென்றே தளரும்” (7.2.1.) “வெள்ளைச் சுரி சங்கொடாழி யேந்தி தாமரைக் கண்ணென்னெஞ்சினூடே புள்ளைக் கடாகின்ற வாற்றைக் காணீர் (7.3.1.) “சங்கொடு சக்கரம் சண்டுகந்தும் தாமரைக் கண்களுக் கற்றுத் தீர்ந்தும்” (7.3.3.) பராங்குச நாயகியான தசையில் பாடப் பெற்றவை இவையனைத்தும். அந்நாயகியையே இப்பதினாலாம் பாசரத்தால் காட்டியருளுகிறாள் ஆண்டாள்.

இத்தனை குறிப்புகளும் நம்மாழ்வாரைக் காட்டுகிறபடியால், திருப்பாவையின் 14-ம் பாசரம் அவ்வாழ்வார் விஷயமென விண்ணப்பிக்கத் துணிந்தபடி.